

Sygn. akt V CNP 11/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi E. Spółki Komandytowej w N.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt II Cz (...),
w sprawie z wniosku E. Spółki Komandytowej w N.
przy uczestnictwie W.J. i K.J.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 września 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku E. sp.k. w N., postanowieniem z dnia 12 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy w N. dokonał podziału majątku wspólnego W.J. i K.J., przy czym w punktach VI, VII i VII tego postanowienia orzekł o kosztach sądowych należnych Skarbowi Państwa od wnioskodawcy oraz o kosztach postępowania. Wnioskodawca wskazane rozstrzygnięcia dotyczące kosztów sądowych i postępowania zaskarżył zażaleniem, które Sąd Okręgowy w O. postanowieniem z dnia 23 listopada 2016 r. odrzucił jako wniesione z uchybieniem ustawowego terminu.

Wnioskodawca wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W wyroku z dnia 1 kwietnia 2008 r., SK 77/06 (OTK-A 2008, nr 3, poz. 39) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 424¹ k.p.c. (w brzmieniu wówczas obowiązującym) w części obejmującej słowa „kończącego postępowanie w sprawie” – jest niezgodny z art. 32 ust. 1 i art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji RP. W następstwie tego wyroku doszło do zmiany art. 417¹ § 2 k.c. oraz rekonstrukcji przepisów o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zgodnie z ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037), która weszła w życie 25 września 2010 r., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą. Od innych prawomocnych orzeczeń, w tym w szczególności wydanych w postępowaniu egzekucyjnym, upadłościowym oraz restrukturyzacyjnym, a także postanowień formalnych, wpadkowych (tzw. procesowych), skarga nie przysługuje. Jeżeli przez ich wydanie została wyrządzona szkoda, strona może dochodzić jej wynagrodzenia bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, czyli przed sądem powszechnym, bezpośrednio od Skarbu Państwa, w sprawie o odszkodowanie (art. 424^{1b} k.p.c.).

Zważywszy, że kwestionowane skargą postanowienie Sądu Okręgowego, aczkolwiek wydane w postępowaniu nieprocesowym, niewątpliwie nie jest postanowieniem co do istoty sprawy kończącym postępowanie, nie powinno budzić wątpliwości, że wniesiona przez wnioskodawcę skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem tego postanowienia, jest niedopuszczalna. Skarga niedopuszczalna podlega odrzuceniu, co orzeczono na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.